

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

SARAH J.
MAAS

CASA PĂMÂNTULUI
și a SÂNGELUI

ORĂȘUL
SEMILUNII

Traducere din limba engleză și note
LOREDANA VOICILĂ

LITERA

București
2020

CELE PATRU CASE DIN MIDGARD

*Stabilite în anul 33 E.V.
de către Senatul Imperial din Orașul Etern*

CASA PĂMÂNTULUI ȘI A SÂNGELUI

Metamorfi, oameni, vrăjitoare, animale comune și mulți alții aleși de Cthona, precum și câțiva chemați de Luna

CASA CERULUI ȘI A AERULUI

Malakimi (îngeri), Fee, spirite elementale, silfi* și cei binecuvântați de Solas, alături de cei câțiva ocrotiți de Luna

CASA APELOR

Spiritele râurilor, neamul Apelor, creaturi acvatice, nimfe, kelpii, nøkk și alții asupra cărora veghează Ogenas

CASA FOCULUI ȘI A UMBREI

Daemonaki, Secerători, furii, vampyri, draki, dragoni, necromanți dimpreună cu multe creaturi nenumite pe care nici măcar Urd însăși nu poate să le privească

**Silfii au fost izgoniți din Casa lor ca urmare a faptului că au luat parte la Cădere, iar în prezent sunt considerați Inferiori, deși mulți dintre ei refuză să accepte acest statut.*

PARTEA I
VALEA

Capitolul 1

În fața ușii de la galerie se afla un lup.

Ceea ce însemna că trebuie să fi fost joi. Ceea ce însemna că Bryce trebuie să fi fost al naibii de obosită, dacă avea nevoie să se orienteze după plecările și venirile Danikăi pentru a-și da seama ce zi era.

Ușa grea din metal de la Griffin Antichități bubui în urma impactului cu pumnul lupului, un pumn despre care Bryce știa că se termină în unghii vopsite mov-metalic, care aveau nevoie urgent de o manichiură. După câteva clipe, se auzi vocea răstită a unei fete, pe jumătate înăbușită de ușa din oțel:

- B, deschide naibii! E cald de mori aici!

De la biroul ei din modesta sală de expoziții a galeriei, Bryce zâmbi afectat și deschise camera video de la ușa din față. Își dădu după urechea ascuțită o șuviță din părul ei de culoarea vinului roșu și întrebă prin stație:

- De ce ești acoperită de pământ? Arăți de parcă ai scociorât prin gunoi.

- Ce dracu' înseamnă „a scociori”?

Danika țopăia de pe un picior pe altul, cu sudoarea lucindu-i pe frunte. Încercă să și-o șteargă cu o mână murdară, împrăștiind și mai rău lichidul negru cu care era stropită.

- Ai fi știut dacă ai fi pus mâna vreodată pe o carte, Danika.

Bucuroasă de pauza apărută în ceea ce fusese o dimineată de cercetări anoste, Bryce se ridică de la birou zâmbind. Pentru că nu existau ferestre spre exterior, camerele scumpe de supraveghere erau singurele care o avertizau în privința celor care se aflau în afara pereților groși ai galeriei. Chiar și cu auzul ei ascuțit de semi-Fee, nu putea auzi prea multe din spatele ușii de fier, în afara bubuiturilor ocazionale. Pereții din gresie ai clădirii, lipsiți de ornamente, nu trădau tehnologiile de ultimă oră și farmecele care îi asigurau funcționalitatea și care conservau multe dintre cărțile din arhivele de jos.

De parcă ar fi invocat-o chiar gândul lui Bryce, îndreptat spre nivelul aflat sub tălpile pantofilor ei cu toc, o voce mică se auzi din stânga ei, adică din spatele ușii groase de cincisprezece centimetri de la arhive:

- E Danika?

- Da, Lehabah.

Bryce apucă clanța ușii de la intrare. Farmecele din jurul acesteia îi vibrară în palmă, alunecând ca fumul deasupra pielii ei aurii, acoperite de pistrii. Strânse din dinți și li se împotrivi, încă neobișnuită cu acea senzație după un an de lucru la galerie.

Din spatele ușii aparent simple din metal de la arhive, răzbi avertismentul lui Lehabah:

- Jesibeii nu îi place când vine pe aici.

- Ție nu îți place când vine pe aici! o taxă Bryce.

Își încruntă privirea spre ușa de la arhive și spre mica silfă de foc care, era sigură, plutea de cealaltă parte, trăgând cu urechea, așa cum făcea întotdeauna atunci când cineva era afară.

- Întoarce-te la lucru!

Lehabah nu răspunse. Se întorsese probabil jos, ca să păzească tomurile. Bryce își dădu ochii peste cap și trase cu putere de ușa de la intrare. Fu izbită de o pală de căldură uscată, năucitoare. Și vara abia începuse.

Danika nu doar arăta ca și cum ar fi scociorât prin gunoi, dar mai și mirosea ca atare!

Smocurile din părului ei blond argintiu - în mod normal, drept și mățos -, desprinse din coada lungă, strâns împletită, erau încrețite, iar șuvițele în nuanțe de ametist, safir și trandafiriu erau mânjite cu un soi de substanță întunecată și uleioasă, care duhnea a metal și a amoniac.

- Ți-a luat ceva! mormăi Danika.

Fata intră făloasă în galerie, cu sabia prinsă de spate săltând la fiecare pas. Coada i se încurcase în teaca uzată din piele și, după ce se opri în fața biroului, Bryce își luă libertatea de a i-o elibera.

Abia reușise să o descurce, când Danika desprinse cu degetele ei subțiri curelele care țineau sabia prinsă în teacă peste jacheta ei uzată, de motociclistă.

- Trebuie să las asta aici pentru câteva ore.

Trase sabia de la spate și o aținti spre dulapul cu provizii, ascuns în spatele unui panou din lemn, în celălalt colț al încăperii.

Bryce se rezemă de marginea biroului și își încrucișă brațele, trecându-și degetele peste materialul elastic al rochiei ei negre, strânse pe corp.

- Geanta ta de la sală a umplut deja locul ăsta de duhoare. Jesiba se întoarce mai târziu, în după-amiaza asta! Îți va arunca troacele din nou la coșul de gunoi dacă le găsește aici.

Era cel mai blând lucru pe care Jesiba Roga l-ar fi putut face în cazul în care era provocată.

O farmazoană de patru sute de ani, care se născuse vrăjitoare și apoi dezertase, Jesiba se alăturase Casei Focului și a Umbrei, iar acum răspundea doar Regelui din Adâncuri însuși. Focul și Umbra i se potriveau - posedă un arsenal de vrăji cu care ar fi putut concura împotriva oricărui mag ori necromant din cea mai întunecată dintre Case. I se dusesse vestea că transformă persoanele¹ în animale atunci când e scoasă cu adevărat din sărite. Bryce nu îndrăznise niciodată

¹ Termenul „oameni” a fost folosit doar pentru oamenii propriu-zisi din universul creat de autoare, iar „persoane” și „inși” cu caracter general

să o întrebe dacă animalele mici din zecile de acvarii și terariile din galerie fuseseră dintotdeauna animale.

Așa că Bryce încerca să nu o enerveze, deși nu prea avea cum să te pui la adăpost atunci când venea vorba de Vaniri. Chiar și cel mai slab membru din Vanir – un grup care includea toate ființele din Midgard, cu excepția oamenilor și a animalelor comune – te-ar fi putut oricând omorî.

– Le voi lua înapoi mai târziu! promise Danika.

Apoi împinse panoul ascuns, pentru a-l deschide. Bryce o avertizase deja de trei ori că dulapul pentru provizii al expoziției nu era vestiarul ei personal. Și, cu toate acestea, Danika motivase de fiecare dată că galeria, aflată în inima Pieței Vechi, era amplasată mai central decât Bârlogul lupilor din Codrul Lunii. Și cu asta basta.

Dulapul se deschise și Danika își flutură o mână prin fața nasului.

– Geanta mea de la sală umple locul ăsta de duhoare?

Atinse cu vârful ghetei ei negre geanta deșelată în care se afla echipamentul pentru dans al lui Bryce, proptit între mop și găleată.

– Când naiba ai spălat ultima oară hainele alea?

Bryce își increți nasul, simțind mirosul de pantofi nespălați și haine transpirate care răzbătea dinăuntru. Era adevărat – uitase să ducă acasă colanții și costumul de balerină după un curs de după-amiază pe care îl avusese cu două zile în urmă.

Și asta, în mare parte mulțumită Danikăi, care îi trimisese o înregistrare cu mormanul de mirt de pe blatul din bucătăria lor, în care muzica bubuia deja din casetofonul vechi de lângă fereastră, poruncindu-i să se grăbească acasă. Bryce o ascultase. Fumaseră într-atât, încât era foarte posibil ca Bryce să fi fost încă intoxicată dimineața trecută, când venise târâș la muncă.

Nu exista nici o altă explicație pentru faptul că îi luase zece minute să scrie două propoziții dintr-un e-mail în aceea zi. Literă cu literă.

– Lasă asta! zise Bryce. Am o răfuială cu tine.

Danika rearanja troacele din dulap ca să facă loc pentru ale ei.

– Ți-am spus că îmi pare rău că ți-am mâncat resturile din porția de tăieței. Îți cumpăr alta în seara asta.

– Nu este vorba despre asta, fraiero, deși... la naiba cu tine! Acea trebuia să fie masa mea de prânz pentru astăzi.

Danika chicoti.

– Tatuajul acesta din Hel¹ mă doare al dracului de tare! se plânse Bryce. Nici măcar nu pot să mă reazem de scaun.

Danika îi răspunse veselă:

– Artistul te-a avertizat că te va dura câteva zile.

– Eram atât de beată încât mi-am scris propriul nume greșit în declarație. Mă îndoiesc că puteam înțelege ce însemna „dureros pentru câteva zile“.

Danika își făcuse și ea același tatuaj cu textul întipărit acum pe spatele lui Bryce, dar se vindecase deja. Unul dintre avantajele de a fi un Vanir pur-sânge: vindecare rapidă în comparație cu oamenii – sau cu cei pe jumătate om, așa cum era Bryce.

Danika își îndesă sabia printre lucrurile din dulap.

– Îți promit că te ajut să îți pui gheață pe spate în seara asta. Dă-mi voie să fac un duș și apoi am dispărut în zece minute.

Nu era prima oară când prietena ei își făcea apariția neanunțată la galerie, mai ales joia, atunci când rondul ei matinal se sfârșea la doar câteva străzi depărtare, însă înainte nu folosea niciodată baia din arhivele de jos.

Bryce își flutură mâna spre noroiul și unsoarea care o acopereau pe Danika.

– Ce ai pe tine?

Danika se încruntă, liniile ascuțite ale chipului ei adunându-se într-un punct.

– Am fost nevoită să sparg cearta dintre un satir și un vânător nocturn.

¹ Echivalent al iadului în universul creat de autoare. Inspirat, probabil, de Helheim din mitologia nordică

Rânji cu dinții ei albi la substanța neagră care îi acoperea mâinile cu o crustă.

- Ghici care dintre ei și-a vărsat măruntaiele pe mine.

Bryce pufăi și îi făcu semn spre ușa de la arhive.

- Dușul este al tău. În sertarul de jos, de la biroul de acolo, sunt niște haine curate.

Danika apucă clanța ușii de la arhive cu degetele ei murdare și începu să tragă de ea. Își încordă maxilarul, tatuajul mai vechi pe care îl avea pe gât - un lup cu coarne, cu colții rânjiți, care servea drept blazon pentru Haita Diavolilor - pulsând tensionat.

Nu din cauza efortului, își dădu Bryce seama uitându-se la spatele încordat al Danikăi. Aruncă o privire spre dulapul cu provizii, pe care Danika nu se deranjase să îl închidă. Sabia, faimoasă atât în oraș, cât și în afara lui, era rezemată între mătură și mop, cu teaca ei străveche din piele aproape ascunsă de containerul plin cu benzină, folosită pentru a alimenta generatorul electric din spate.

Bryce se întrebese întotdeauna de ce Jesiba se deranja să folosească un generator de modă veche - asta până la prima pană de prima-lumină care afectase întregul oraș, din urmă cu o săptămână. După ce se tăiase curentul, generatorul fusese singurul care ținuse în funcțiune încuietorile mecanice în timpul asaltului care urmase, atunci când huliganii din Piața de Carne se grăbiseră să bombardeze ușa galeriei cu vrăji pentru a-i rupe farmecele.

Dar... felul în care Danika aruncase sabia în dulap. Faptul că avea nevoie de un duș. Spatele ei încordat.

- Ai o întâlnire cu Conducătorii Orașului? întrebă Bryce.

În cei cinci ani care trecuseră de când se cunoscuseră ca boboace la Universitatea din Orașul Semilunii (UOS), Bryce putea să numere pe degetele de la o mână datele în care Danika fusese chemată pentru o întâlnire cu cele șapte persoane, suficient de importante încât să merite un duș și haine curate. Chiar și atunci când transmitea rapoarte bunicului ei - Primul

lupilor din Valbara - sau mamei ei - Sabine - Danika purta de obicei jacheta ei de piele, blugi și ce tricou vechi găsea curat.

Bineînțeles, asta o enerva la culme pe Sabine, însă tot ce ținea de Danika - și de Bryce - o enerva pe Alfa Haitei Luna Scitică, șefa metamorfilor din Auxiliarul orașului.

Nu conta că Sabine era Prim Aparent al lupilor din Valbara și că fusese timp de secole moștenitoarea tatălui ei îmbătrânit, sau că Danika era în mod oficial a doua în linie la titlu. Nu, când de ani de zile umblau zvonuri despre faptul că Danika ar trebui să fie numită Prim Aparent, luându-i locul mamei sale. Nu, când bătrânul lup îi dăduse nepoatei lui sabia - moștenire de familie - după ce timp de secole întregi îi promisese lui Sabine că i-o va da ei, doar după moartea lui. Spada o ceruse pe Danika atunci când împlinise optsprezece ani, ca un urlet, într-o noapte cu lună - așa își argumentase Primul decizia surprinzătoare.

Sabine nu uitase nici o clipă acea umilire. Mai ales că Danika purta sabia cu ea peste tot și mai ales în fața mamei ei.

Danika se opri sub arcadă, în capul scăriilor acoperite cu un covor verde, care duceau jos, spre arhivele din subsolul galeriei: acolo unde se afla adevărata comoară a aceluia loc, păzită zi și noapte de Lehabah. Ele erau adevăratul motiv pentru care Danikăi, care avusese specializare în istorie la UOS, îi plăcea să treacă pe acolo atât de des, doar pentru a răsfoi lucrările vechi de artă și cărțile, în ciuda faptului că Bryce o tachina din cauza obiceiurilor ei de lectură.

Danika se întoarse, cu ochii ei de caramel închis.

- Philip Briggs va fi eliberat astăzi.

Bryce sări.

- Ce?

- Îi dau drumul în baza unei neclarități. Cineva a greșit ceva în hârțogării. Măine, la întâlnire, primim toate noutățile.

Danika își încleștă maxilarul îngust. Strălucirea primelor-lumini, cernută prin candelabrele de sticlă care mărgineau scara, i se reflecta în părul murdar.

- E atât de aiurea!

Lui Bryce i se făcu stomacul ghem. Rebeliunea oamenilor rămânea în zonele nordice ale Pangerei, teritoriul întins de cealaltă parte a Mării Haldren, însă Philip Briggs făcuse tot ce îi stătea în putere ca să o aducă în Valbara.

- Dar tu și haita l-ai prins în fapt, în laboratorul grupului său de rebeli.

Danika bătu cu gheata în podea.

- Birocrație de doi bani.

- Plănuia să arunce în aer un club. I-ai găsit chiar și amprente, ceea ce a demonstrat că el a instrumentat explozia de la Corbul Alb.

Fiind unul dintre cele mai populare cluburi de noapte din oraș, numărul de vieți care s-ar fi putut pierde era unul catastrofal.

Atacul anterior al lui Briggs fusese la scară mai mică, însă tot atât de mortal, totul fiind plănuț în așa fel încât să pornească un război între oameni și Vaniri, care să rivalizeze cu cel din regiunile mai reci ale Pangerei. Briggs nu își ascunsese niciodată scopul: declanșarea unui conflict care avea să coste viețile a milioane de inși, de fiecare parte. Erau vieți dispensabile în cazul în care astfel, pentru oameni, s-ar fi ivit șansa de a-i da jos de la putere pe cei care îi asupreau - pe Vanirii cei dăruți cu puteri magice și vieți lungi și, în primul rând, pe Asteri, care conduceau din Orașul Etern, aflat în Pangera, întreaga planetă Midgard.

Însă Danika și Haita Diavolilor îi dejucaseră planul. Îl prinseseră pe Briggs și pe susținătorii lui de frunte, toți parte din gruparea Keres, și îi salvase pe cei nevinovați de fanatismul lor.

Fiind una dintre cele mai bune unități de metamorfi din Serviciul Auxiliar al Orașului Semilunii, Haita Diavolilor patrula în Piața Veche pentru a se asigura că turiștii beți, care nu știau să își țină mâinile acasă, nu ajungeau să fie niște turiști beți și morți pentru că se amestecaseră cu cine nu trebuie. Aveau grijă ca barurile, cafenelele, saloanele și magazinele să fie păzite de huliganii care pătrundeau în oraș în fiecare zi. Și aveau grijă ca oamenii de teapa lui Briggs să ajungă la închisoare.

Legiunea Imperială 13 pretindea că se ocupa cu același lucru, însă îngerii care alcătuiau rangurile închipuite ale armatei personale a Guvernatorului nu făceau nimic altceva decât să se încrunte și să promită că vor dezlanțui Hel pe pământ în cazul în care vor fi provocați.

- Crede-mă, zise Danika, tropăind pe scări în jos, am de gând să mă fac al dracului de bine înțeleasă la această ședință că eliberarea lui Briggs este inacceptabilă.

Așa și trebuia să facă. Chiar dacă Danika ar fi fost nevoită să mârâie în fața lui Micah Domitus pentru a-și apăra punctul de vedere. Nu mulți îndrăzneau să îl scoată din sărite pe Arhanghelul din Orașul Semilunii, însă Danika nu ar fi ezitat să o facă. Și, având în vedere că toți cei șapte Capi ai Orașului aveau să fie prezenți la această întâlnire, probabilitatea ca asta să se întâmple era foarte ridicată. Lucrurile aveau tendința să escaladeze repede atunci când toți se aflau în aceeași încăpere. Lucrurile nu stăteau chiar ca pe roze între cei șase Capi inferiori din Orașul Semilunii, metropola cunoscută în mod formal drept Lunathion. Fiecare Cap era responsabil într-o parte a orașului: Primul lupilor în Codrul Lunii, Regele Toamnei, conducătorul Feelor, în Cvinta Rozelor (CviRo), Regele din Adâncuri în Cantonul Oaselor, Regina Viperă în Piața de Carne, Oracolul în Piața Veche și Regina Râului - care își făcea foarte rar apariția, ea reprezentând Casa Apelor și Curtea Albastră de sub oglinda de turcoaz a râului Istros, pe care arareori catadicsea să o părăsească.

Oamenii din Luncile Asphodel nu avea nici un Cap. Nu aveau nici un loc la masă. Din această cauză Philip Briggs își găsisse un număr destul de mare de simpatizanți.

Însă Micah, Capul Districtului Central al Afacerilor (DCA), guverna peste toți. Pe lângă titlaturile pe care le avea din partea Orașului, el era și Arhanghel de Valbara. Era conducătorul întregului teritoriu și dădea socoteală doar în fața celor șase Asteri din Orașul Etern, capitala și inima palpitândă a Pangerei. A întregii planete Midgard. Era singurul care l-ar fi putut ține pe Briggs în închisoare.

Respectuos
Danika ajunsese în capul scărilor care coborau atât de adânc încât fata nu se mai vedea de curbura tavanului. Bryce întârzie câteva clipe sub arcadă, auzind-o pe Danika salutând:

- Hei, Syrinx!

Micul chelălăit de bucurie al himerei de cincisprezece kilograme se ridică pe scări, până sus.

Jesiba cumpăraseră creatura din Adâncuri cu două luni în urmă, spre bucuria lui Bryce. *Nu este un animal de companie, o avertizase Jesiba. Este o creatură rară și scumpă, cumpărată cu singurul scop de a o ajuta pe Lehabah să păzească aceste cărți. Nu te amesteca în treburile lui.*

Bryce nu o informase încă pe Jesiba că Syrinx era mult mai interesat de mâncare și somn și prefera să fie scărpinat pe burtă în loc să monitorizeze cărțile prețioase. Nu conta că șefa ei ar fi putut să vadă asta oricând, dacă s-ar fi deranjat să verifice zecile de camere de filmat din bibliotecă.

Se auzi vocea târăgănată a Danikăi, rânjetul de pe chip simțindu-i-se în cuvinte:

- Ce te-a făcut să-ți tremure izmenele pe tine, Lehabah?

Silfa de foc îi răspunse mormăit:

- Nu port izmene. Nici haine. Nu prea mergi atunci când ești făcută din flăcări.

Danika chicoti. Înainte ca Bryce să se decidă dacă să coboare sau nu pentru a arbitra meciul dintre silfa de foc și lupoaică, se auzi telefonul de pe birou. Bănuia cine era.

Bryce, cu tocurile afundându-i-se în covorul pufos, reuși să ridice receptorul înainte să intre mesageria vocală, scăpând astfel de o muștrulială bună.

- Bună, Jesiba!

Îi răspunse o vocea vioaie și frumoasă de femeie:

- Te rog să îi spui Danikăi Fendyr că, dacă va continua să folosească dulapul pentru provizii ca pe propriul vestiar, o voi transforma în șopârlă.

Capitolul 2

Când își făcu Danika apariția în sala de expoziții a galeriei, Bryce primise deja o dojană ușor amenințătoare din partea Jesibe, cu privire la stângăcia ei, un e-mail din partea unei cliente mofturoase care îi cerea să îi expedieze actele pentru urna antică pe care o cumpăraseră, ca să se poată lăuda în fața prietenilor ei la fel de cu nasul pe sus ca la petrecerea cu cocktailuri organizată în acea luni, și două mesaje de la membrii din haita Danikăi, care voiau să afle dacă Alfa lor va omorî sau nu pe cineva pentru că Briggs fusese eliberat.

Nathalie, Terța Danikăi, trecuse direct la subiect: *A luat-o deja razna din cauza lui Briggs?*

Connor Holstrom însă, Secundul Danikăi, își alesese cuvintele pe care le trimisese în eter cu puțin mai multă grijă. *Exista întotdeauna amenințarea unei interceptări. Ai vorbit cu Danika? fusese tot.*

Bryce tocmai ce îi răspundea lui Connor - *Da. Mă descurc.* - când un lup gri, de mărimea unui cal mai mic, închise ușa de fier de la arhive cu laba, ghearele țacănind pe metal.

- Într-atât ți-au displăcut hainele mele? o întrebă Bryce, ridicându-se de la locul ei.

Singurii care rămăseseră neșchimbați în această formă erau ochii de caramel ai Danikăi - și doar acei ochi erau